

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Martinem Bobákem ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 12800 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 23. 3. 2026, čj. CPR-2266-3/ČJ-2025-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (správní orgán I. stupně) uložila žalobci správní vyhoštění, jelikož na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (členské státy EU a smluvní státy), pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to konkrétně v období od 9. 7. 2025 do 2. 12. 2025 [§ 119 odst. 1 písm. b) Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců)]. Dále stanovila dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a zároveň dobu k vycestování z území do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 téhož zákona [rozhodnutí z 3. 12. 2025, čj. KRPA-377324-12/ČJ-2025-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí)]. Žalobce se odvolal. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) žalovaná částečně změnila prvostupňové rozhodnutí. Část výroku stran doby k vycestování z území EU a smluvních států upravila tak, že místo původní 10 dnů stanovila žalobci novou 20ti denní dobu k vycestování. Ve zbytku jeho odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Podání stran

2. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou. Správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav věci. Žalovaný dále v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád) nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž pouze v jeho neprospěch. Žalovaný porušil rovněž § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Napadené rozhodnutí nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaný dostatečně nezohlednil specifika případu.
3. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska formy uloženého opatření i z hlediska délky správního vyhoštění. Dle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou proporcionality a právní jistoty. Žalovaný nepřihlížel k negativnímu zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na žalobcův život. Napadené rozhodnutí nereflektuje polehčující okolnosti, „excesivnost“ žalobcova jednání, jeho bezúhonnost a společenskou „nezávadovost“ a rovněž jeho spolupráci s žalovaným.
4. Žalobce rovněž namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, pokud jde o zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí sice uvedla kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tím celé hodnocení záležitosti skončilo. Prakticky se nijak nevypořádala s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Napadené rozhodnutí je prý nepřezkoumatelné.
5. Žalovaná ve vyjádření z 14. 4. 2026 navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

6. Dle soudu je žaloba včasná, přípustná a podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Přitom neshledal důvody, jimiž by se musel zabývat z úřední povinnosti [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)].
7. U jednání zástupce žalobce setrval na podané žalobě. Nenavrhoval, aby soud doplnil dokazování.
8. Žalovaná se z jednání omluvila.
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že hlídka cizinecké policie zajistila žalobce 2. 12. 2025 při pobytové kontrole cizinců. Kontrolou jeho cestovního dokladu zjistila, že překročil dobu, po kterou mohl na území pobývat na základě jednovstupového schengenského víza Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

typu C. Vízum bylo vydané pro období od 4. 6. 2025 do 17. 7. 2025 s délkou pobytu 9 dnů. Dále se v jeho cestovním dokladu nachází otisk vstupního razítka přes hraniční přechod Madrid – Barajas z 30. 6. 2025.

11. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za přítomnosti tlumočníka. Z protokolu o výsledku z 3. 12. 2025 mj. vyplynulo, že žalobce je zdravý, s ničím se neléčí. Je svobodný a bezdětný. Celá jeho rodina je v X. Na území EU nemá žádné příbuzné. Jeho vycestování nikoho nezasáhne na soukromém či rodinném životě. V X mu po návratu nic nehrozí. Je to pro něj bezpečná země. V ČR nic nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani jakékoli vazby. Nemá ani zdravotní, ani cestovní pojištění. Z X přicestoval do Madridu, kde pobýval a pracoval asi měsíc. V Madridu nedostal výplatu. Pak vycestoval za prací do ČR. Chtěl si vydělat, jelikož v X dluží peníze. Nevěděl, že zde může být pouze 9 dnů. O azyl nežádal ve Španělsku. V ČR by chtěl požádat o azyl.
12. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování *přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Bylo-li by nepřezkoumatelné, žalobce by nemohl polemizovat s jeho odůvodněním. Soud neshledal, že by z napadeného rozhodnutí nebylo možné zjistit o jaké věci žalovaná rozhodla, jak a proč rozhodla, resp. jak vypořádala žalobcovy námitky apod.
16. V posuzované kauze je stěžejní, že žalobce nijak nezpochybňoval svůj neoprávněný pobyt na území EU v období od 9. 7. 2025 do 2. 12. 2025, tj. ode dne, kdy pozbylo platnosti jeho jednovstupové vízum typu C do dne, kdy ho kontrolovala hlídka cizinecké policie. Toliko tvrdí, že správní vyhoštění je nepřiměřené a domáhá se stanovení kratší délky správního vyhoštění. Tvrdí, že správní orgány nedostatečně zohlednily další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu.
17. Těmito námitkám soud nepřisvědčil. Přitom vycházel také z principu, že kvalita žaloby předurčuje hloubku soudního přezkumu. Soud se jistě nemohl zabývat veškerými aspekty posuzované kauzy, aniž žalobce na to které dílčí pochybení konkrétně poukázal. Vzněl-li žalobce toliko obecné námitky, nebylo jistě úkolem soudu, aby za něj domýšlel jejich konkrétní přesah na okolnosti tohoto případu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

18. Soud předesílá, že správní vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se na území státu zdržovali cizinci, kteří dodržují platné právní předpisy. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 nepřipouští správní uvážení. Naplní-li cizinec podmínky tohoto ustanovení, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS]. V nynější kauze není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné je, že žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně. Správní orgány tedy měly splněny veškeré podmínky pro uložení správního vyhoštění. Nemohly postupovat jinak. Pro tento závěr je bez významu bezúhonnost či spolehlivost žalobce nebo skutečnost, že jeho protiprávní jednání spočívající v nelegálním pobytu na území ČR údajně mělo být excesem. Námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná. Ostatně ani žalobce netvrdil nic, co by vylučovalo jeho správní vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb v ČR nebo u existence platného pobytového titulu v jiném státě EU). Již jen proto se správní orgány u žalobce nemohly zabývat jinými mírnějšími opatřeními (postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců), neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců.
19. Délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, naopak podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil. Pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; např. usnesení rozšířeného senátu NSS z 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, a mnoho navazující judikatury).
20. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Zkoumaly jednotlivá kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to včetně délky uložení správního vyhoštění. Délku správního vyhoštění stanovily na adekvátní dobu 12 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci uložily správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí, konkrétně v délce jedné pětiny maximální sazby. Správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu, skutečnost, že nelegální pobyt odhalila až pobytová kontrola, dále také to, že žalobce svůj pobyt nenahlásil apod.
21. Nemohlo být rozhodné, zda žalobce o svém neoprávněném pobytu věděl, či nikoliv. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění (rozsudek NSS z 16. 3. 2016, čj. 10 Azs 39/2016-21, bod 17). Zavinění není znakem skutkové podstaty obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy nutně nemusí při úvaze o délce zákazu vstupu na území spojeném se správním vyhoštěním zohledňovat subjektivní stránku žalobcova jednání. Nadto v nynějším případě se žalobce omezil na strohou nepodloženou domněnku, že snad mohl na území EU pobývat delší dobu, jakkoli mu z jeho vízového štítku muselo být jasné, že tomu tak není.
22. Pro soud je rozhodující, že žalobce nelegálně pobýval na území EU, resp. smluvních států téměř pět měsíců. Dobu jeho neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, ukončila až Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pobytová kontrola. Žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalobce sice přicestoval do Schengenského prostoru oprávněně, ale poté, co mu skončila doba platnosti jeho devítidenního víza (8. 8. 2025), nemohl na území EU pobývat. Sám ovšem uváděl, že ve Španělsku pobýval a pracoval asi měsíc. Poté přicestoval za prací do ČR. Z okolností případu je patrné, že neměl v úmyslu z ČR vycestovat. Jednal s jednoznačným cílem v ČR pobývat a pracovat, navzdory jeho neřešené pobytové situaci. To potvrzuje i kontext, který vyplývá z jeho výsledku. V X měl dluhy, na jejichž zaplacení vydělával v EU. K tomu soud dodává, že výkon nelegální práce (kterou tvrdil žalobce) představuje samostatnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění. Jelikož však zákon o pobytu cizinců vnímá pobyt bez oprávnění jako závažnější prohrěšek (a umožňuje uložit správní vyhoštění v délce až pěti let, oproti třem rokům v případě nelegální práce), správní orgány zřejmě považovaly za nadbytečné zahajovat řízení rovněž z tohoto důvodu. Žalobce se přitom k pracovní činnosti sám doznal. Nadto si žalobce po dobu výkonu práce nesjednal ani jen zdravotní pojištění.

23. Žalobce je dospělým člověkem (v době pobytové kontroly mu bylo téměř 21 let). Není omezen na svéprávnosti. Vzhledem k přiměřené zralosti, která se očekává od osoby v jeho věku, bylo jeho povinností se o tyto záležitosti zajímat. Zejména je tomu tak, pakliže chtěl v ČR, resp. v EU legálně pobývat či pracovat. Ve věku 20 let žalobce měl být schopen dohlédnout možných negativních důsledků pramenících z porušování právních předpisů. Skutečnost, že jde o první žalobcův prohrěšek proti českým právním předpisům, v kontextu jeho poměrně mladého věku a poměrně krátké doby pobytu v ČR, nemůže bez dalšího svědčit jako rozhodující polehčující okolnost, zejména ne taková, která by za stávajících okolností vedla k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí (stejně k 20ti letému cizinci z X např. rozsudek zdejšího soudu z 14. 4. 2026, čj. 49 A 7/2026-18, bod 16).
24. Nelze pominout, že celá žalobcova rodina setrvala v X. Žalobce si v ČR nevytvořil vazby, pro které by bylo možné uvažovat o dopadu vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Potvrdil, že nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde nikoho. V zemi původu naopak na něj čeká celá rodina, za kterou může, jako do bezpečné země, vycestovat (protokol o výsledku žalobce).
25. Lichá je výtku, že správní orgány měly do stanovené délky vyhoštění promítnout, že žalobce s nimi během řízení vzorně spolupracoval. Soud nepochybně, že žalobce s orgány veřejné moci spolupracoval. Jistě se snažil pravdivě vypovědět o okolnostech svého jednání. Pro soud je ovšem stěžejní, že tak učinil až v okamžiku, kdy ho již zkontrolovala hlídka cizinecké policie. Před tímto okamžikem se aktivně nesnažil svůj pobytový status uvést do souladu se zákonem.
26. Konečně žalobce namítal, že přiměřeným by bylo uložení kratší doby vyhoštění. Soud k tomu uvádí, že žalobce blíže nerozvedl, z jakých konkrétních skutečností nebo jiných konkrétních případů u tohoto žalobního tvrzení vycházel. Přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat ani prostým porovnáním délky jeho vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných kauzách. Každý případ má své specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Nadto, domníval-li se snad žalobce, že jemu uložené správní vyhoštění vybočovalo ze správní praxe, měl právě on povinnost toto své tvrzení prokazovat (rozsudek NSS z 6. 2. 2026, čj. 5 Azs 225/2025-35). Žalobce ostatně v řízení zastupuje právní profesionál, který minimálně u zdejšího soudu zastupoval i jiné cizince ve „vyhošťovacích“ sporech.
27. Dle soudu nejde o nijak nepřiměřenou délku správního vyhoštění.
Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

28. Ani pohnutky cizince k příjezdu do ČR nejsou podstatné z pohledu podmínek pro ukládání opatření správního vyhoštění, resp. stanovování jeho délky. Pomáhají spíše dokreslit celkový kontext případu. Mohou vypovídat o míře „zavinění“ protiprávního stavu. Jistě k nim lze z tohoto pohledu přihlídnout. Avšak ne do takové míry, aby výrazně ovlivnily délku doby správního vyhoštění. Jestliže žalobce skutečně ve své zemi měl dluhy, a současně zamýšlel svou finanční situaci zlepšit vidinou lepšího výdělku v jiné zemi, musel si být vědom, že tak může učinit jen v souladu s předpisy toho kterého státu. Žalobce však neuvedl, jaké okolnosti mu bránily požádat v ČR o příslušná povolení k pobytu i k výkonu výdělečné činnosti. Žalobci totiž není vytýkáno, že chtěl pracovat a uživit se, ale skutečnost, že tak činil v rozporu se zákony ČR.
29. Shrnuto, soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Nemohl souhlasit s žalobcem, že by správní vyhoštění v délce 12 měsíců bylo nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nadto ani řádně nekonkretizoval, v čem měl za podmínek jeho případu spočívat (nepřiměřený) zásah do soukromého ani rodinného života. Naopak uváděl, že všechny rodinné či společenské vazby má mimo ČR. Vzhledem k délce pobytu na území a s ohledem na to, že do ČR přijel výlučně za výdělkem, si zde za omezenou dobu pobytu nevybudoval žádné hlubší vazby. Uložené správní vyhoštění je přiměřené. Polehčující okolnosti v projednávaném případě nejsou takové váhy, aby odůvodnily kratší délku zákazu pobytu.
30. Nad rámec nezbytně nutného soud dodává, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce sice v soudním přezkumu obstálo, avšak stejně ho alespoň do pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze vykonat. Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru z 3. 12. 2025, žalobce v ČR zjevně projevil zájem požádat o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie z 25. 6. 2020, C-36/20 PPU, *Ministerio Fiscal v VL*, pak také rozsudky NSS z 8. 2. 2021, čj. 5 Azs 419/2019-49, z 30. 5. 2022, čj. 7 Azs 56/2022-26, či rozsudek zdejšího soudu z 4. 12. 2023, čj. 14 A 139/2023-162).

IV. Závěr

31. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalované nevznikly žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

Praha 18. května 2026

Martin Bobák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.